

ת"פ 19610/10/10 - מדינת ישראל נגד משה אביר, א.מ.מ. משאבי אנוש בע"מ, אופקים א.ג. בע"מ

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 19610-10-10
ת"פ 48367-04-15

05 אפריל 2016

לפני:

כב' השופט שמואל טננבוים, סגן נשיא

המאשימה	מדינת ישראל
-	
הנאשמים	1. משה אביר 2. א.מ.מ. משאבי אנוש בע"מ 3. אופקים א.ג. בע"מ

החלטה

בפניי שתי בקשות לפסילת מלשבת בדין. להלן אדון בהן אחת לאחת.

ההיבט המשפטי

1. הדינים החלים בעניין בקשה לפסלות שופט קבועים בסעיף 77א' לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד - 1984, בסעיף 39א לחוק בית הדין לעבודה התשכ"ט - 1969 ובתקנות 112א' - ג' לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין) התשנ"ב - 1991.

2. נשיאת בית הדין הארצי לעבודה (בדימוס) כב' השופטת נילי ארד סקרה את ההלכות בדבר פסלות שופט, בתיק עא"ח 50/09 בית היתומות הכללי ע"ש ויינגרטן - יעל נחום (מיום 26.10.09).

"חזקה היא, כי השופט היושב בדין הוא מקצועי ומיומן וכי בידו לבחון את העניינים המובאים בפניו ללא משוא פנים. על מנת שתקום עילה לפסילת שופט, מוטלת על בעל הדין חובה להצביע על קיומם של נסיבות אובייקטיביות היוצרות חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט וכי דעתו "ננעלה". טענת הפסלות נבחנת באופן אובייקטיבי ואין די בתחושתם של בעל דין וב"כ ובהשקפתם הסובייקטיבית..."

זאת ועוד. כלל הוא כי "בכל הנוגע לערעור בעניין פסילת שופט, ינתן משקל רב לעמדתו של השופט, הסבור כי אינו מנוע מלישב בדין" ולמעלה מזאת "ערכאת הערעור תתערב בחוות דעתו

של השופט הסבור כי יש בידו לנהל את ההליך באובייקטיביות, רק במקרים מסוימים".

3. נפסק, כי לא בנקל יורה בית הדין על פסלות שופט מלשבת בדין. על הצד שמעלה את טענת הפסלות לשכנע כי קיים חשש ממשי למשוא פנים וכי דעת השופט "ננעלה" באופן שנבצר ממנו לנהל את ההליך באופן אובייקטיבי וליתן החלטה עניינית. מדובר בנטל שיכנוע כבד, שכן קיומו של חשש או חשד בלבד, לא יספיקו בכדי להביא לפסלות השופט היושב בדין.

מדובר במבחן אובייקטיבי, על כן לא די בתחושתו הסובייקטיבית של בעל דין כי השופט היושב בדין גיבש עמדה בעניינו אותה לא ניתן לשנות. על הצד המעלה את טענת פסלות להראות כי אובייקטיבית עולה חשש ממשי למשוא פנים (ראו: ע"א 899/95 שמואל ברזל עו"ד נ' כונס הנכסים הרשמי, פ"ד מט(1) 854; עא"ח (ארצי) 1033/02 **אהרון חבשוש נ' רפא"ל** מיום 3.10.02; דב"ע נד/4-96 **שמעון פריזנט נ' קונאמטיק ישראל** פד"ע כז' 230).

הבקשה הראשונה (מיום 20.3.16)

4. בבקשה הראשונה טוענת הנאשמת 2 (א.מ.ן משאבי אנוש בע"מ להלן - אמן), כי מפסק הדין בתיק 48367-04-15 שניתן ביום 13.3.16 (להלן: "**פסק הדין**") אשר קיבל את בקשת המדינה לסילוק על הסף של "תביעה לביטול החלטות בשל מרמה וראיות חדשות" שהוגשה על ידי הנאשמים, עולה כי בית הדין התבצר בעמדתו ולפיה המבקשת לא ביקשה רישיון קבלן כוח אדם.

5. הנאשמת מפנה לסעיף 24 לפסק הדין המתייחס לבקשת הנאשמים לחקור, בין היתר את מר ניר והגב' מקובר, נוכח ראיות (הודעת מר ניר במשטרה מיום 25.1.09 וזימון הנאשמת לכנס) במסגרתן לכאורה אישרו השניים כי לנאשמת ניתן רישיון. בית הדין הפנה שם להחלטתו מיום 20.10.15 שם נקבע:

"עיינו בהודעתו של מר ניר במשטרה בשלמותה ולא מצאנו את שמבקש הנאשם למצוא. מר ניר ציין מפורשות כי הנאשם 1 מעולם לא ביקש רישיון להעסקת עובדים וממילא לא הונפק לו רישיון שכזה. עוד העיד כי בתו של הנאשם אמנם הגישה בקשה לרישיון (ככל הנראה בקשה לקיום לשכה פרטית) וזה אושר לה עד שהתבררה הקנוניה וכי למעשה הנאשם 1 עומד מאחורי הבקשה והרישיון נשלל.

מר ניר מעולם לא טען ולא העיד כי לנאשמת 2 - אמן, ניתן רישיון לעסוק כקבלן כוח אדם ולפיכך אין בעדותו לסייע לנאשמים".

לעניין הטענה בדבר הזימון לכנס חברות כוח האדם - עיון בזימון לכנס (צורך לבקשת הנאשמים) מגלה כי הכנס נערך בנושא תיקון מס' 15 לחוק שירות התעסוקה (לשכות פרטיות)

עמוד 2

- עובדה המאשרת ומחזקת את גרסת המאשימה כי מדובר ביום עיון ללשכות פרטיות בהתאם לחוק שירות התעסוקה ולא לקבלני כוח אדם בהתאם לחוק העסקת עובדים באמצעות קבלני כוח אדם. אין חולק כי במועד בו נשלח הזימון לכנס (9.1.06) היה לנאשם 1 באמצעות לברת אביר רישיון ללשכה לפרטית, ומשכך אין בזימון בכדי להוות ראיה לכך כי הנאשמת 3 זומנה לכנס כבעלת רישיון קבלן כוח אדם".

בהמשך קובע בית הדין: "הנה כי כן, גם בקשות אלו נדונו והוכרעו זה מכבר".

6. לטענת הנאשמת מהאמור עולה כי למעשה פסק הדין קובע שהשאלה אם הנאשמת ביקשה רישיון נדונה והוכרעה ואף יוצר השתק פלוגתא בעניין זה, וכל זאת מבלי לקיים דיון, ומבלי לשמוע את הצדדים. (יצוין כי בקשה דומה הוגשה בגין החלטת בית הדין מיום 20.10.15 והכרעה בה ניתנה ביום 5.11.15).

7. באותו עניין טוענת הנאשמת כי בית הדין למעשה "מייצר" ראיות בעצמו וזאת במסגרת הדברים שנאמרו על ידו והושמו בסוגריים ("ככל הנראה בקשה לקיום לשכה פרטית") דברים שלא ניתן ללמוד מדבריו של מר ניר עצמו בהודעתו במשטרה.

8. הנאשמת מוסיפה וטוענת כי בית הדין נחלץ לעזרת המאשימה המבקשת להסתיר ראיות, דוגמת רשימת המסמכים באגף ההסדרה ובהם בקשת הנאשמת לקבלת רישיון קבלן, כפי שסייע להסתיר ראיות שנלקחו על ידי מר נחמיאס בביקורות שערך במשרדי הנאשמת.

9. לאחר עיון בבקשה לא מצאתי עילה לפסילתי.

לטענת המבקשת בית הדין, בפסק דינו מיום 13.3.16 (סעיף 24 להחלטה) גילה דעתו כי טענות הנאשמים בעניין בקשה וקבלת רישיון קבלן כוח אדם הוכרעו זה מכבר טרם נשמעה כלל פרשת ההגנה ובכך למעשה הרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום.

עוד לטענתה בית הדין "מייצר" ראיות ואף מסייע למאשימה בהסתרת ראיות היכולות לסייע לנאשמים בפרשת הגנתם.

אין בכך כל ממש. פסק הדין ניתן במסגרת בקשה לסילוק על הסף שהגישה המאשימה בתביעה "לביטול החלטות בשל מרמה וראיות חדשות" ובמסגרתה ביקשו הנאשמים בין היתר, לחקור את הגב'

מקובר ומר ניר מאגף ההסדרה.

10. בפסק הדין התקבלה טענת המאשימה כי מדובר במחזור של טענות ובקשות שנדונו והוכרעו במסגרת בקשות רבות שהוגשו בהליך הפלילי, וכך גם בהתייחס לבקשה לחקור את הגב' מקובר ומר ניר- נקבע בסעיף 24 לפסק הדין כי בקשה זו כבר נדונה על ידי בית הדין בהחלטתו מיום 20.10.15 (אשר בגינה הוגשה בקשת פסלות דומה שנדונה והוכרעה בהחלטה מיום 5.11.15 ושאף ערעור שהוגש לבית הדין הארצי על ההחלטה נדחה ראה עפ"ס 36812-11-15)

11. בית הדין בסעיף 24 לפסק הדין חזר וציטט מהחלטתו מיום 20.10.15 ותו לא. הקביעה כי בקשה זו לחקור את הגב' מקובר ומר ניר נדונה והוכרעה- נאמרה אך ורק לצורך הדיון בבקשה לסילוק על הסף ולצורך ההוכחה כי אין מדובר בתביעה "חדשה" של הנאשמים אשר יש מקום לקיים בה הליך נפרד.

12. למעלה מן הצורך אוסיף, כי הנאשמים חוזרים וטוענים כי במסגרת ביקורת מיום 8.7.08 נלקחו ממשרדי הנאשמת מסמכים שיש בהם להוכיח כי אמן הגישה בקשה לרישיון קבלן כוח אדם ושאף הונפק לה רישיון כזה.

אלא שבמסגרת פסק הדין נקבע שלא רק שהמסמכים ניטלו על ידי המפקח נחמיאס מכוח סמכותו שבדין אלא שעיון בתרשומת הביקורת עצמה (נ/23) מוכיח כי מר נחמיאס הציג בפני מר אביר תעודת מפקח ובה פירוט סמכויותיו, הראה לאביר את המסמכים שהוא מבקש לצלם ולקחת ואף ביקש מאביר לצלם את המסמכים ולהטביע עליהם חותמת המשרד.

ככל שאביר החליט על דעת עצמו שלא לפעול על פי הנחיית המפקח, ובכך למעשה מנע מעצמו את היכולת להוכיח קיומו של מסמך כזה או אחר אשר לכאורה יכול היה לסייע לו בהגנתו, אין לו להלין אלא על עצמו.

13. הנאשמים הגישו בקשות רבות חוזרות ונשנות, לרבות חמישה עררים לגילוי מסמכים הנמצאים בידי אגף ההסדרה, אלה כולן נדונו והוכרעו בערכאות השונות.

טענת הנאשמים כי בית הדין מסייע למאשימה בהסתרת ראיות אינה אלא ביטוי לתחושתם האישית הסוביקטיבית אשר אין לה כל ביסוס ואחיזה במציאות ובוודאי שאינה מהווה עילה לפסילת מלשבת בדין.

לפיכך הבקשה הראשונה לפסלותי - נדחית.

הבקשה השנייה (מיום 29.3.16)

14. בבקשה השניה טוענת הנאשמת 3 (אופקים א.ג.בע"מ) כי מהחלטת בית הדין מיום 11.2.16 עולה כי בית הדין החליט להרשיע את הנאשמת, תוך "ייצור" ראיות משלו והמצאת עובדות יש מאין, עליהן ביסס את החלטתו.

ובמה דברים אמורים? העובדה שלטענת הנאשמת "הומצאה" על ידי בית הדין בניגוד גמור לראיות שהוצגו היא שהגב' פשייב נשאלה באגף האכיפה לגבי ת/85.

15. הנאשמת מצטטת מפרוטקול הדיון מיום 15.10.15 ובמסגרתו הוגשו שני מסמכים עליהם חתומה לכאורה הגב' פשייב, אשר סומנו כמוצגים ת/85 ות/86. הגב' פשייב נשאלה לגבי מסמכים אלה וטענה כי מכתבים אלה לא נרשמו על ידיה ואף לא נחתמו על ידיה (ראה עמ' 162 לפרוטקול).

16. לטענת הנאשמת כאשר נחקרה הגב' פשייב באגף האכיפה על ידי החוקרת גלילי אכן סיפרה לה על החלטתה להפסיק את הקשר עם הנאשמת, עקב מכתב חריף שכתב מר אביר למנהל ההסדרה, אך מדובר על מכתב אחר שאינו ת/85 או ת/86 - מכתב אשר המאשימה טורחת להסתיר מבית הדין.

עוד מוסיפה הנאשמת כי הן ת/85 והן ת/86 נכתבו ונרשם עליהם תאריך 14.7.08 בעוד הגב' פשייב נשאלה על ידי החוקרת גלילי לגבי מכתב מיום 11.7.08.

הנה כי כן, טוענת הנאשמת בפני בית הדין עמדו ראיות מובהקות שגב' פשייב התכוונה למכתב תלונה על גניבה ואליומות מיום 11.7.08 ולא לת/85 או ת/86.

17. לאחר עיון חוזר ומעמיק במוצגים ת/85 ו- ת/86 ולאחר קריאה נוספת של פרוטוקול הדיון מיום 15.10.15 - לא ברורה לנו טענת הנאשמת.

במכתב שסומן כמוצג ת/85 ואשר מוען אל מנהל ההסדרה, ובדיוק כפי שטוענת הנאשמת לגבי תוכנו של המכתב "המוסתר" מתלוננת לכאורה הגב' פשייב על הטרדות, הפרעות והתפרעויות של חוקרי המאשימה במשרדי אופקים, כדלקמן:

"בתקופה האחרונה הובאה לידיעתי שאתם מטרידים ומפריעים בעבודתם של לקוחות החברה, ובנוסף פולשים ומפריעים בעבודת משרדנו ומתפרעים במשרד חברת אופקים, וזאת בשל העובדה שמשה אביר מועסק בחברה...".

המכתב נושא תאריך ה- 11.7.08 ולא 14.7.08 כפי שטוענת הנאשמת.

18. בהתבסס על נתונים אלה, הרי שבית הדין בהחלטתו מיום 11.2.16 התייחס למסמך שריר וקיים שעמד לפניו ולא "בדה" או "יצר" ראיות יש מאין כטענת הנאשמת.

לפיכך גם הבקשה השניה דינה להידחות.

ניתנה היום, כ"ו אדר ב' תשע"ו, (05 אפריל 2016), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.